

Vrijdag 19 oktober 2012.

Gisterenavond had en ook deze morgen heb ik een zware hoest; ik hoest veel groen slijm op. Lucien vind dat ik aan de antibiotica moet. Hij bezorgt mij een voorraad pillen waarvan ik er gedurende drie dagen drie keer per dag twee moet innemen.

Het is koud deze morgen als ik, zoals elke dag voor het ontbijt een koffietje drink op het terras en mijn dagboek invul. Het is vochtig koud en het waait. Te koud om bij stil te zitten. Ik doe mijn fleesvest aan. Stel je dat voor, in een tropisch land. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Ja, in 2008 liepen de nonnetjes de hele dag te klagen dat ze het koud hadden maar wij liepen dan toch gewoon in ons t-shirt rond.

Het personeel van het ziekenhuis, iedereen, dokters en verpleegkundigen, doet de wekelijkse opkuis van de campus: de salongo. Sinds ze dit ingevoerd hebben, zijn er nog amper wat glasscherven te vinden. Nu wordt alle woekereend onkruid verwijderd. Bij het begin van het regenseizoen zal men gras planten. Gras wordt gepland in Congo, niet gezaaid. Enkele mannen plaatsen nieuwe afsluitingen rond de grasperken. En de geiten? Wel die flaneren nog altijd.

Vandaag en morgen zullen we nog wat klusjes doen. Elk jaar is het van hetzelfde: telkens de missie op haar einde loopt worden we aangesproken om hier en daar en ginds en nog elders een lamp te vervangen of een probleempje op te lossen. Dat kon men, echt waar, al bij het begin van de missie gevraagd hebben. King en ik zijn hier toch al op 4 oktober aangekomen, hé.

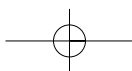
Aan de belangrijkste buitendeuren van het operatiekwartier bevestigen we stofborsteltjes. Die moeten vooral verhinderen dat op zwoele avonden vliegende termieten of mieren massaal de operatiezalen naar binnen kruipen. Je moet

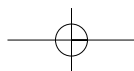
het meegemaakt hebben om er een idee van te hebben. Na een warme en zwoele dag met daarop een zwoele avond komen die insecten bij de duizenden uit hun nesten. Soms zijn er zoveel dat de vloer zwart ziet van de mieren of beigebruin van de termieten. Je vertrappt er honderden met één stap en het kraakt, hoorbaar en voelbaar, onder de voeten. Het is opmerkelijk dat al die insecten wat later plots verdwenen zijn. Waar naartoe? Hun vleugels liggen op hoopjes bijeen.

Als dat stofborsteltjeskarwijtje achter de rug is vervangt King her en der nog wat lampen. Hij laat zich daarbij dienen door een struise jongeling die onze zware doch praktische ladder brengt waar hij hem hebben wil. King is de chef! Dat doet hij trouwens al een tweetal dagen met die jongen.

Ondertussen, op vraag van Yves die met koorts te bed ligt, worden alle brandstofvaten op hun inhoud (hoeveelheid) nog eens gecontroleerd in aanwezigheid van AG Martin, Albert Lopoma, papa Vic, Henriette, André Amokoko en ik. Nadien maakt AG Martin een PV op dat door iedereen ondertekend wordt.

Voor het middageten bespreken King en ik bij een koele pint wat we de rest van de dag zullen doen. King vertrekt dan naar zijn logement en keert pas terug nadat wij allang gedaan hebben met eten. Ik besluit om ondertussen een toerke te doen met mijn fiets. Enkele dagen geleden heb al eens naar de markt in de cité gefietst, nu wil ik dwars door Katako-Kombe richting Lodja rijden tot aan de brug over de Lukenie. Af en toe sla ik een praatje met de inwoners. Sommigen roepen: "Mojo!", ik roep terug. Ik heb veel bekijks: "Een blanke op een fiets, nog nooit gezien!" Telkens ik ergens vraag hoe ver het nog is naar de brug komen gelijkaardige antwoorden. Telkens is het

niet ver meer, hoogstens nog twee kilometer, niet verder dan vijfhonderd meter, vlakbij, ... Ik begrijp al gauw dat afstand begrijpen in kilometer hier geen item is, het is abstract. Mijn grootvader, peter Rietje, telde de afstanden in het aantal stappen. Hij moest voor zijn werkgever de thuiswevers bezoeken en om zijn tijd te passeren onderweg telde hij het aantal stappen van de ene thuiswever naar de andere. Zo wist hij perfect hoeveel stappen het van bijvoorbeeld hier naar daar was, het aantal kilometer kende hij niet. Het zou hier ook wel zoiets kunnen zijn: zoveel stappen, een halve of een hele dag, ...

Aan de splitsing richting Tshumbe-Lodja, waar enkele eetkraampjes staan, praat ik wat met de uitbaters, vraag de weg: "Het is daar, vijfhonderd meter verder, in het bos." Dat de brug in een bos ligt, wist ik al van vroeger maar ik had er genoeg van en keerde terug naar huis. Twee fietsende jonge gasten aan wie ik goed vijftien minuten geleden de afstand vroeg, proberen me nog te overtuigen verder te rijden: "Allez, je gaat het nu toch niet opgeven, de brug ligt écht waar daar in het bos!" Niet gebaat, ik rijd terug naar huis, kom om 16.45u. aan de poort van de campus aan en dan gaat mijn telefoon. King, hij is ongerust omdat hij me niet vindt. Een surprise, het Vodacom netwerk functioneert! Ik zeg hem dat ik voor de poort sta en spreek af aan de 'bureautique'.

Dat ik zo'n fietstochtje aankon? Ik zal wel niet al te ziek zijn zeker?

De schilder, hij is deze morgen opnieuw met het schilderwerk begonnen, heeft de nieuwe administratief gebouw een eerste 'couche' gegeven en verft nu aan de onderkant van de buitenmuren een blauwe laag.

We bekijken nu of we in een van de operatielampen nieuwe sockets kunnen steken. Als dat lukt kunnen we evenwaardige, goedkopere maar vooral gemakkelijk verkrijgbare lampen

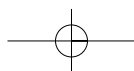

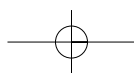
gebruiken in 't vervolg. De lampjes die er nu in zitten zijn, zoals het toestel zelf, van Chinese makelei. Ze zijn speciaal van vorm en hebben uiteraard een aangepaste socket. Die lampjes zijn noch in Congo, noch in België te verkrijgen. Men kan ze wel bestellen maar de leveringsdatum is onbekend en ze zijn extreem duur. Reken op minsten €35 per lamp zonder verzendingskosten vanuit China en dan zijn ze nog niet in Congo en zeker niet ter plaatse. Wat raad je? Het gelukt ons niet om andere sockets te monteren. Daarvoor is onze uitrusting te beperkt. Ik zal dus in België vervanglampen moeten bestellen en nadenken over een haalbare oplossing.

We gaan ook na of we een nieuwe stopspoel kunnen monteren op de kleine generator, een oliedrukcontact en een nieuwe batterijoplader. De batterijoplader past niet in de schakelkast en we besluiten dat het dan ook geen zin heeft om de stopspoel en het oliedrukcontact te monteren. Dat zal dus voor een volgende keer zijn.

In 'ons bureau' maken we de inventaris op van alles wat we daar hebben aan materialen en alaam.

Herman heeft zijn laatste operatie achter de rug. Hij komt aan een totaal van 43 cataract- en drie glaucoomoperatie. Het aantal consultaties is niet te tellen, het zal wel meer dan 200 zijn.

Drie vermoeide mannen op een feestje.

King heeft vandaag voor het eerst sinds we hier zijn een verpleger aangesproken omdat hij zich wat ziekjes voelt. Hij krijgt een streepje medicamenten. King is een hypochonder die zonder problemen een dokter aanspreekt in verband met een of andere ingebeelde ziekte. Vorig jaar was dat bij momenten zelfs wat vervelend. In Kinshasa heb ik hem heel uitdrukkelijk gezegd dat hij deze keer niet het recht heeft om ziek te zijn noch om een dokter lastig te vallen anders zou deze keer de laatste keer geweest zijn dat hij met ons naar Katako-Kombe kwam. Het heeft geholpen. King heeft zeer goed gewerkt en heeft het nu pas moeilijk. Hij heeft vooral heimwee naar de kinderen en zijn Nicoletta die zwanger is.

's Avonds zijn we uitgeteld, King en ik. En toch is de dag niet voorbij. Voor de nieuw benoemde pastoor wordt een verwelkoming-feestje georganiseerd. We zijn met zijn allen uitgenodigd. De nonnetjes hebben lekker eten klaargemaakt, in overvloed. Na het dessert geeft de pastoor een dankspeech, een lang en soms humoristisch epistel, en hij trakteert daarna op een glas echte whisky. Volgens een kenner in het gezelschap, Benoit denk ik, is het een zeer goede én dure fles. Merkwaardig! Honderd jaar geleden hadden de pastoors van bij ons ook een goede en dure smaak. Men kan zich afvragen hoe die fles in Katako-Kombe geraakt is.

